Галина КИРПА

ПОЕЗІЯ

ЖАР-ПТИЦІ НА ЯБЛУНЯХ

КАЗКА

Колись цвіркуни
були птахами й жили
на яблунях.
Їх звали тоді
Жар-Птицями.
А коли Жар-Птиці
щоліта
летіли у вирій,
то лишали на яблунях
метеликів.
І — уявляєте?! —
тоді метелики
завжди доживали
до своєї
старості!

СИДЯТЬ ЯБЛУКА

Отам, у траві травучій,
сидять яблука.
Їхні серденька-зернятка
перестукуються,
перегукуються:
— Еге, холодно?
— Еге, мокро?
— Хто нас знайде?
— Хто нас підніме?
— Хто нас умиє?

— Хто нас погладить?
— А хто нас з’їсть?

ВЕЛИКА ЗІРКА І МАНЮНЯ

Велика Зірка до світанку
дивиться
у глибоке озеро,
ніби в люстро.
А її доня —
Манюня Зіронька —
минає галявки хмар,
заглядає
до мене у віконце
й питає:
— Чи гарна я?

ГНІЗДО ВЕЧОРА

У Вечора — гніздечко на тополі.
Там цілий день сплять
жовтоокі вечорята.
А виспляться —
то пурхають на небо
і зіронькам світити помагають,
бо очі в них —
ліхтарики безсонні.
Гніздо порожнє і холодне
на тополі —
то ще не повернулись
вечорята.

ЛІТО ВИЙШЛО НАДВІР

— Алло? Це Літо?
— Ні, — кажуть мені у слухавку.
— Літо вийшло надвір.
— А коли буде вдома? —
допитуюсь я.
— Не скоро,
хіба що ввечері.
А що йому передати?
— Нічого, дякую.
А де його можна знайти?
— Біжи на сонячні луки, —
кажуть мені у слухавку, —
воно там цілий день
дає метеликам уроки танців,
пташкам — уроки співу,
а квітів
навчає чепуритися.

РУДЕ ЛИСЕНЯ

Літо у серпні схоже
на руде лисеня —
бігає лісом
і нюхає спілу ожину.

Або —
приміряє капелюшка
найбільшого мухомора
й крадеться до лісового люстерка
подивитися, чи личить.
А як побачить, що личить,
то посадить на капелюшок
ще й метелика
і тішиться тим доти,
доки пробіжить мимо

справжнє руде лисеня,
зачепить хвостом капелюшка,
змете з нього метелика
і гайне стежкою
просто в Осінь.

ПОРА РОКУ ДОЩ

Ця пора року
називається Дощ.
А та хмара зветься
Бабега.
Ти про це ніде
не вичитаєш,
бо нового підручника
з природознавства
ніхто ще не написав.

ДЕРЕВО ПЛАЧЕ

Дерево плаче тоді,
коли падають холодні дощі
і воно мерзне на протязі.

Дерево плаче-плаче:
немає на нім сухого рубчика,
йому ні в що й перевдягнутися,
бо Осінь йому —
як мачуха,
чисту сорочку дає раз на рік,
та й то навесні.
Пожалійте, холодні дощі, те дерево,
що плаче.

Не дайте йому в сльозах
зустріти зиму.

МОРОЗ УСІ КВІТИ ПЕРЕЦІЛУВАВ

Айстра личко своє ніжне
підставила красеню Морозу —
а мо’, поцілує?

Поцілував Мороз Айстру,
аж похилила вона голівку
до самого долу.

Поки Мороз усі квіти перецілував,
то лишився сам як палець —
хто його пожаліє?

Накинувся Мороз на дерева й будинки,
а тоді — на високі хмари,
та й ну їх трусити, мов груші.

І навалило стільки снігу,
що поховало геть усі квіти,
які Мороз перецілував, —
ніби ніколи нічого й не було.

ЗИМА З ЛІТОМ СТРІЧАЮТЬСЯ

Зима вбирала Землю
лише у білу сукню.
Знімай тепер білу сукню,
Земле,
вбирайся в зелену —
бачиш:

Зима з Літом стрічаються.
Нехай твоя біла сукня
провітрюється на хмарах білих
до нових снігів.
Нехай стара баба Зима
сидить собі на печі
та наминає свої льодяники,
так як я маківники,
а панна Літо тим часом
сплете собі віночок
із підсніжків,
пролісків
і рясту.
Той віночок дуже личитиме
до твоєї зеленої сукні,
Земле!

КНЯЗІВНА НА ВЕСНУ

Кульбабка з самого ранечку
старається
пригарнити наш двір.
Оберімо її князівною
на цілу весну!

ВЕЛИКІ ЛЮСТРА

Сидить собі мурашка,
не зводить погляду з роси
й радіє,
що ще є на світі
такі великі люстра.

СТАЛА ОСІНЬ

Стала Осінь,
прислухається:
то хто
гіллячкою сухою
тишу проколов?

ВЕЧІР

Вечір —
це чорнобривець,
що й при місяці
ще пахне сонцем.

НІЧ НЕ ЗАБЛУКАЄ

Ніч сьогодні не заблукає —
вона ходить із місяцем-
ліхтарем.
А зірки присвічують вербам
дорогу до річки.

ПИТАННЯ

— Що в тебе болить,
яблунько?
— А... нічого...
Тільки оцей листочок,
що не хоче падати.

ЛЕЛЕКА БОЇТЬСЯ

— Що тобі снилося,
брате лелеко?
— Снилося, що вирію немає,

що вже вдома —
як у вирію.

ЗИМА ПОШКОДУВАЛА

Зима вернулася
і враз пошкодувала:
прийти прийшла,
але ж ніхто
не жде!

ДОЩ НОГИ ПРОСТЯГНУВ

Стомився Дощ
і сів у нас на ґанку,
а свої довгі ноги
аж до Єгипту, мабуть,
простягнув.

НЕБОМОВА

Небо вміє говорити.
Його мова —
жайворонки,
соловейки,
лелеки,
журавлі,
ворони,
граки,
голуби...
Хіба можна перелічити всі мови,
які знає небо?!

ЧОВЕН НАВЕСНІ

Човен вигріває спину
проти сонця і марить,
ніби хвилі й хвиленята
лоскочуть йому боки
і сміються.

ДВА РОКИ ПОСПІЛЬ

Два роки поспіль
наш приблуда-кіт
жив на дві хати.
Йому позаздрив би
і сам Пан Коцький.

ВСІМ ВИДНО ЯБЛУЧКО

Вітер зірвав із яблуні
найспіліше яблучко,
сів собі на моріжку
та й бавиться.

Всім видно яблучко,
а я бачу Вітра.